

Soli Deo Gloria

Jedině Bohu buď sláva

Září 2022

Ročník 3, číslo 23

Přijdu brzy; drž se toho, co máš, aby tě
nikdo nepřipravil o vavřín vítěze.
Kdo zvítězí, toho učiním sloupem v chrámě
svého Boha a chrám již neopustí; napíšu
na něj jméno svého Boha a jméno jeho
města, nového Jeruzaléma, který sestupuje
z nebe od mého Boha, i jméno své nové.
Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím.

(Zjevení Janovo 3,11–13)

OBSAH

Víra v zaslíbení Charles Spurgeon	3
Proč se vracet k uplynulým dvou letem?.....	4
Frankfurtská deklarace křesťanských a občanských svobod	9
„Který jsi v nebesích“ – Bůh je náš Otec Alois Adlof	17
Naše síla Jan Karafiát	20
Vylití Ducha svatého skrze Ježíše Krista (Tt 3,6)	27
Abrahamovo dědictví (Ga 3,6–14)	31
Špetka náboženství na uklidnění svědomí Charles Spurgeon	45

Vydává Jaroslav Kernal
© SoliDeoGloria.cz
Praha 2022

VÍRA V ZASLÍBENÍ

Charles H. Spurgeon

Článek na stránkách Soli Deo Gloria – [zde](#).

Ach, křesťane, pochybuješ o tom, zda Bůh splní své sliby? Bude munice skály odnesena bouří? Selžou nebeské sklady? Myslíš si, že tvůj nebeský Otec, i když ví, že potřebuješ jídlo a oděv, na tebe zapomene? Když ani vrabec nepadne na zem, aniž by o tom náš Otec věděl, a všechny vlasy na tvé hlavě jsou sečteny (Mt 10,29-30), přestaneš mu důvěřovat a budeš o něm pochybovat? Je plno těch, kteří byli zkoušeni tak dlouho, až konečně byli donuceni uplatnit víru v Boha, a okamžik jejich spolehnutí se na něj byl okamžikem jejich vysvobození.

PROČ SE VRACET K UPLYNULÝM DVOU LETEM?

Jaroslav Kernal

Článek na stránkách Soli Deo Gloria – [zde](#).

Před pár měsíci jsem se v jednom ze svých kázání dotkl uplynulých dvou let, když jsem zmínil selhání mnoha křesťanů i církve samotné. Jednotliví křesťané i církve jako celek otevřela dokořán dveře světu a místo Písma začala k rozlišování používat to, co jí diktoval svět – zachovávání vesměs nezákonných nařízení státu či zdravotní stav nebo status lidí. V reakci na toto kázání jsem dostal otázku, proč už nenechám ty věci být, když jsou za námi, proč se k nim pořád vracím. A stojí za to položit si tuto otázku – má nějaký smysl se vracet k tomu, co zde bylo v uplynulých dvou letech?

V tomto čísle časopisu Soli Deo Gloria předkládám mimo jiné Frankfurtskou deklaraci křesťanských a občanských svobod, která se vyjadřuje k událostem uplynulých dvou let a snaží se na ně pohlédnout z biblické perspektivy. A zde bych chtěl uvést tři důvody, proč si myslím, že je nutné se k tomu, co se odehrávalo ve společnosti i v církvi vracet.

1. Pokání

Jednotliví křesťané i církve musí činit pokání. Církve jako celek, a tedy jednotliví křesťané, kteří tvoří církev, selhali v duchovním rozlišování a nakonec i v praxi. Na prvním místě a v prvních týdnech jsme byli všichni paralyzováni strachem, protože jsme zažili něco, co jsme do té doby nikdy nezažili. Z médií se na nás valily zprávy z celého světa o ohromných počtech nakažených a mrtvých, takzvaní odborníci nás přesvědčovali o nutnosti zavřít se a nevyrstít ani nos a nejlépe nepodat ruku ani vlastní manželce

nebo dětem. To bylo první selhání, které by mohlo být ještě omluvitelné. Ta, která následovala, už omluvitelná nejsou. Hlavou církve se místo Krista stali ministři zdravotnictví, kteří nařizovali, jak má církev fungovat, v jakých počtech a za jakých podmínek se může scházet, jak má hygienicky správně slavit Památku Páně, jak mají křesťané pohřbívat své mrtvé, uzavírat sňatky, jak mají uctívat Boha (rozhodně ne zpěvem a už vůbec ne společným) a mohli bychom pokračovat dál a dál. Stačí se podívat na to, co bylo nazváno Protiepidemický systém ČR, tedy PES a podívat se na kolonku církev ... I ta nejmírnější varianta obsahovala věci, které stály v protikladu k Božímu slovu.

Křesťané začali obhajovat své počínání zvráceným výkladem textu z Římanům 13 a nařízení vlády se stala důležitějšími než Boží slovo. Láska k bližnímu nebyla definována na základě Písma, ale podle toho, co říkal svět – od varianty známé u nás: „moje rouška chrání tebe, tvoje rouška chrání mě“, až po varianty zahraniční typu „očkuj svého bližního, jako sebe samého“. Z Božího slova se stal trhací kalendář a každý si z něj vybral to, co se mu zrovna hodilo.

Potom přišlo povinné testování a nakonec nepovinné očkování, které rozdělilo společnost na privilegované a neprivilegované – vedlo k segregaci lidí na základě jejich zdravotního statusu. A církev nejenom že mlčela, ale mnohdy to přímo podporovala, takže v některých sborech byly bohoslužby jen pro očkované a jiné bohoslužby i pro neočkované navzdory tomu, že Boží slovo jasně říká, že nemáme dělat rozdíly mezi lidmi (např. Jk 2,1).

Rozhodně toho není málo, z čeho je třeba činit pokání – a je to problém jednotlivých křesťanů, vedoucích sborů i denominací, starších a kazatelů. Proto je potřeba se k uplynulým událostem vracet. Nedají se jen tak zamést pod koberec, ale je potřeba vyznat svá selhání Bohu, a kde byli dotčeni i další lidé, tam i lidem, tedy činit pokání a prosit Boha o milost. A dokud k tomu nedojde, jen těžko můžeme očekávat nějakou změnu – Boží soud bude pokračovat (Lv 26,13–44). To je první důvod, který se týká především křesťanů a církve.

2. Prorocká výzva

Ačkoliv křesťané nejsou z tohoto světa, ale jejich občanství je nebeské, byli ponecháni v tomto světě, aby zde dosvědčovali Boží milost, Boží spravedlnost a vyhlašovali Boží soud. Proto nemají žít odtrženě od společnosti, do které je Bůh postavil. Mají být prorockým hlasem v této společnosti a volat lidi k pokání, ukazovat, co je a není pravda a jaká je Boží spravedlnost.

V uplynulých dvou letech selhaly autority v naší zemi na všech úrovních od té nejvyšší, jako je vláda, zákonodárci, soudci, až po tu nejnižší úroveň jako jsou policisté, ředitelé škol, vedoucí na pracovištích. Ti první vydávali nezákonná nařízení a ti druhí je vyžadovali po ostatních. Z ústavy, právního pořádku a zákonů staly jenom cary papíry. Čest patří několika málo výjimkám na všech úrovních moci a autority.

Došlo k mnoha dalším zlým a podvodným věcem, které by měly být označené jako krádež nebo podvodné jednání (vyvádění peněz ze státního rozpočtu do soukromých rukou – testovací a očkovací centra, předražené nákupy zdravotnického materiálu, pronájem pozemku pro stavbu nepotřebné polní nemocnice v Letňanech atd.). K tomu můžeme přidat manipulaci, zastrašování, segregaci, poškozování zdraví, zneužívání moci a mnoho dalších věcí, které se objevily v masovém měřítku. Křesťané, kteří mají být solí země a církev, která má být světlem na hoře by měli tyto věci pojmenovat a vynést na světlo, měli by volat k pokání všechny, kdo se těchto věcí dopustili. Proto je potřeba se k těmto událostem vracet.

Světské soudy, byť s velkým zpožděním, už prohlásily mnohá nařízení i jednání vlád i dalších autorit za nezákonná, ale církev stále mlčí a křesťané dělají, jako kdyby se nic nestalo, všechno se zase vrátilo do starých kolejí a jedeme dál. Nemá snad církev co říci světské společnosti o tom, co znamená pravda, spravedlnost, právo a milosrdenství? Zdá se, že nevěřící lidé, kteří mají selský rozum a svědomí dané Bohem mají hlubší pochopení těchto věcí, než křesťané, kteří o sobě tvrdí, že staví na Božím slově. Nebo snad

křesťané nemají odvalu otevřeně a veřejně říci, že porušování zákona je porušování zákona? Že lidskost, soucit, milosrdenství a péče o bližní jsou Bohem daným právem každé lidské bytosti?

Těžko říct, co z toho je horší – zda skutečnost totálního selhání v otázce rozlišování nebo zbabělost. Obojí je nám jako padlým lidem vlastní, ale křesťané vyznáváme, že jsme byli obnoveni Boží mocí, že se sytíme Božím slovem, že na něm stavíme a že je jediným měřítkem našeho učení i naší praxe. Nebo je snad toto vyznání jenom další náboženskou frází?

3. Poučení a příprava

Rád bych se v tomto bodě mýlil, ale obávám se, že události uplynulých dvou let jsou jenom přípravou na mnohem těžší věci, kterým budeme muset čelit. Dábel se převléká za anděla světla a jeho zuřivost je namířena proti Kristově církvi a proti Božím dětem. Ví, jak málo času mu zbývá a o to víc se jeho zuřivost bude stupňovat. Církev na západě žila dlouhá desetiletí spokojeným životem, ale nyní to vypadá, že těmto dnům je pomalu odzvoněno. Nastupující totalitní moc si vyzkoušela některé nástroje své vlády. Je to pro nás křesťany poučením? Postřehli jsme to vůbec? Bůh nás vystavil zkoušce a vzhledem k oběma výše uvedeným bodům se obávám, že církev jako celek v ní neobstála.

Místo aby v nastupující temnotě byla světlem, které se s přibývajícím tmou bude rozjasňovat, prostě zhasla a šla domů. Místo aby rozpoznala ďábelské dílo v destrukci zákonných pilířů společnosti, v ponižování lidí a v jejich izolaci nebo v zavírání církví a zákazu uctívání Boha, přijala zlaté tele, které jí nabídl tento svět a začala kolem něj spolu se světem tančit. Není to modla vytesaná ze dřeva nebo odlitá z drahého kovu, je to modla tzv. vědeckého poznání, která ovládá druhé pomocí strachu. Její uctívání se projevovalo tupým následováním světa ve všem, s čím svět přišel – křesťané jednoduše tancovali, jak svět pískal, a vyznávali, že takto budou tancovat dál – tedy dokud svět nezahraje písničku „Zakazujeme vám kázat evangelium“, protože na tu jedinou by tancovat

nemohli. Přišlo po dvouletém tanci nějaké poučení? Nebo došlo jenom ke zvolnění tempa, takže je možné se už i trochu nadechnout a trochu se vzdálit od toho nejhoršího modlářského tance?

Farizeové byli pohoršeni, když si učedníci Pána Ježíše neumývali před jídlem ruce (Mt 15,1–9). Pán Ježíš odhalil jejich pokrytectví, když jim ukázal, že svou vlastní tradici nadřadili nad Boží slovo a ještě ji obhajovali tím, že překrucovali Písmo. Marné bylo jejich uctívání a prázdná byla slova, která vycházela z jejich rtů, neboť učili naukám, které byly jen lidskými příkazy (v. 9). I oni tančili kolem modly, která nebyla vytvořená lidskýma rukama a nebyla vidět na první pohled. Přesto jim Pán Ježíš ukázal na jejich modlářství.

Je jasné, že není možné se připravit na přicházející soudy, pronásledování a těžkosti, ale něco přece jen můžeme udělat – můžeme být bdělí, učit se rozlišovat na základě Božího slova a zůstávat věrní – ne světu, ale Pánu a jeho Slovu. Víme, že zkoušky přijdou. Písmo nám dosvědčuje, že musíme projít mnohým utrpením, než vejdemo do Božího království (Sk 14,22). A jenom věrnost nyní, věrnost v malých věcech je přípravou na zachování věrnosti, až přijdou skutečné těžkosti a mnohem větší pronásledování kvůli naší víře.

Církev ve Filadelfii je jedinou církví v knize Zjevení, která uslyšela od Pána jenom chválu. Neměla velkou moc, neměla mnoho aktivit, ale zachovala Pánovo slovo pod tlakem těch, kdo byli ze synagogy satanovy, a nezapřela Pánovo jméno. Proto slyšela od Pána:

*Protože jsi zachoval mé slovo a vytrval, zachovám tě i já v
hodině zkoušky, která přijde na celý svět a prověří obyva-
tele země. (Zj 3,10)*

Kéž se nad námi Pán smiluje, otevře nám oči, abychom viděli svá selhání, své slabosti, svou nevěru. Kéž nám dá svou milost a obnoví nás, abychom byli věrnými svědky v těchto stále temnějších dobách. Modlím se za to, aby vám i toto číslo časopisu přineslo užitek a posílilo vaši víru a utvrdilo vás v pravdě Božího slova.

FRANKFURTSKÁ DEKLARACE KŘESŤANSKÝCH A OBČANSKÝCH SVOBOD

Kolektiv autorů

Článek na stránkách Soli Deo Gloria – [zde](#).

Před pár dny, na konci srpna, skupina křesťanů z několika kontinentů publikovala níže uvedenou deklaraci, která je reakcí na to, co se dělo a děje ve světě v přinejmenším v posledních dvou letech. Jedná se o pět článků spolu s úvodem a závěrečnou výzvou, které mají křesťanům pomoci porozumět znamením doby a čelit jim ve světle Božího slova.

Tuto aktivitu iniciovali bratři z Evangelikálního reformovaného baptistického sboru ve Frankfurtu nad Mohanem. Mluvíte-li anglicky, doporučuji vám rozhovor s Tobiasem Riemenschneiderem v pravidelném vysílání [Alfa & Omega Ministries](#) (je to v první hodině pořadu). Mezi významnými úvodními signatáři jsou jména známá také v našem prostředí, a jejichž příspěvky k tématu byly publikovány i na těchto stránkách, jako např. Joe Boot ([Měly by církve zůstat otevřené navzdory omezením?](#)), James Coates ([Meze autority vlády](#)), Jeff Durbin ([Křesťanská odpověď na povinné „sušenky“](#)), John MacArthur ([Kristus, ne císař, je hlavou církve. Jak je to s přeručováním Písma a podřízením se autoritám v Římanům 13?](#)), [Máme se bát covidu?](#)), John-William Noble ([Biblická reakce na mediální manipulaci & pokárání církvi](#)), Stephen Rees ([Křesťané a autority – znovu po třech letech](#)), a dále lidé jako Tim Conway, Phil Johnson, Justin Peters, James White a další.

Pokud byste chtěli připojit svůj podpis k této deklaraci, můžete to udělat na stránkách, kde byla zveřejněna ([zde](#) – stránka je v angličtině).

Pokud s níže uvedeným textem souhlasíte, pošlete ho svým přátelům, kazatelům nebo starším, s nimiž jste v kontaktu, aby ho Bůh použil ke své slávě také v naší zemi. Text je v pdf ke stažení [zde](#).

Jaroslav Kernal

Pro Krista a jeho církve

Frankfurtská deklarace křesťanských a občanských svobod

Úvod – Křesťané proti zneužívání moci

V průběhu lidských dějin je někdy nutné, aby lidé dobré vůle vystoupili proti zneužívání moci. Mělo by se tak dít pouze po zralé úvaze a po modlitbách, a i tehdy v postoji pokory a s úctou k autoritám, které byly Bohem ustanoveny. Takový protest by měl být vyjadřován v naději, že občanské autority, u nichž se zjistilo, že omezují práva a svobody, snad přece jen dostojí své odpovědnosti jako jejich právoplatní strážci.

Několik znepokojených pastorů z různých kontinentů, kterých se dotkla nastupující totalita státu nad všemi sférami společnosti, zejména církve, a nerespektování Bohem daných a ústavou zaručených práv během covidové krize, se spojilo ve společném úsilí, aby vytvořili slavnostní prohlášení, které se snaží odpovědět na tyto hrozby nadčasovými pravdami Božího slova. Následující prohlášení a odmítnutí, odvozená z biblických principů, předkládáme ke zvážení všem křesťanům a příslušným autoritám v naději, že

tento dokument bude zdrojem světla a síly pro věrné svědectví o Ježíši Kristu v dnešní době.

2S 12,1–14; Sk 4,24–29; Ř 13,1–7; 1Pt 2,13–14

Článek 1 – Bůh Stvořitel jako svrchovaný zákonodárce a soudce

Prohlašujeme, že Trojjediný Bůh – Otec, Syn a Duch svatý – je jediným Stvořitelem všech viditelných i neviditelných věcí, je požehnaným a jediným svrchovaným vládcem a konečným zákonodárcem pro veškeré lidské počínání. Věříme, že ve svatých Písmech a ve svědomí lidí zjevil neměnnou morálku, která má kořeny v jeho vlastním charakteru a která určuje povahu dobrého a zlého jednání pro všechny lidi v každé době. Bůh jako zákonodárce určil den, kdy bude svět spravedlivě soudit skrze jednoho muže, vzkříšeného Pána Ježíše Krista. Jemu náleží čest a věčná vláda. Amen.

Odmítáme tedy, že neosobní hmota je konečnou skutečností, která stojí za všemi věcmi, a odmítáme také přesvědčení, že lidské jednání je pouze biologickým nebo sociologickým jevem. Protože Bůh je konečným zákonodárcem a soudcem, popíráme právo jakékoli pozemské autority určovat morálku a vyžadovat od svých občanů bezpodmínečnou poslušnost, jestliže je v rozporu s Božím zákonem. Máme také dobré důvody zpochybňovat etické výroky a morální vizi moderního státu, protože jejich sekulární humanismus a relativistická etika nemají žádný transcendentní základ pro lidské chování nebo morálku.

Gn 1,1; 2,15–17; Ex 1,17; 20,1–17; Joz 2,3–6; Ž 9,7–8; Da 6,11; Mi 6,8; Mt 28,19; Sk 4,19; 5,29; 9,25; 12,17; 17,31; Ř 1,32; 2,14–16; 11,36; Ko 1,16; 1Tm 1,17; 6,15–16; 2Tm 3,16–17; Žd 11,3; Jk 4,12; Zj 4,11

Článek 2 – Bůh jako zdroj pravdy a úloha vědy

Prohlašujeme, že Bůh, Stvořitel, je Pravda, a proto existuje objektivní pravda, kterou lze odvodit z jeho zjevení v Písmu a přírodě

a z všech skutečností, které lze věrohodně ověřit. Podporujeme vědu, která se snaží pomocí vědeckých metod a diskuse objevovat pravdy, které Bůh vložil do přirozeného světa. Rovněž prohlašujeme, že věda má svá omezení, včetně neschopnosti autoritativně se vyjadřovat k oblastem, které nejsou v její kompetenci, a že má sklony k tomu mýlit se, když má nedostatek údajů. Jelikož člověk upadl do hříchu, prohlašujeme dále, že všechny jeho myšlenky, dedukce i lidské instituce obsahují jistý stupeň zkaženosti, což vede k manipulaci s pravdou, k jejímu zkreslování nebo potlačování.

Proto odmítáme, že by lidské vlády byly morálně a ideologicky neutrální a vždy věděly nebo hledaly to, co je dobré pro občany, a že by se jejich prohlášením mělo bezvýhradně důvěřovat. Odmítáme jakékoli klamání, vyvolávání strachu, propagandu a indoktrinaci ze strany státu a masmédií, odmítáme takové zpravodajství o důležitých světových tématech, které je předčasné, selektivní nebo ideologicky manipulativní. Dále odmítáme tvrzení ohledně takzvaného „vědeckého konsensu“, který opouští vědeckou metodu a ignoruje nebo potlačuje obavy disidentských hlasů. Stejně tak odmítáme vedoucí roli vědy, protože i když vědecké poznatky správně popisují určitý jev, nemohou adekvátně a normativně řešit spletnost společenské reality ani předepisovat opatření, která mají etické důsledky.

Gn 6,5; Ž 19,1–8; 31,6; 119,160; Kaz 7,29; J 3,33; 14,6; 16,13; 17,17; Ř 1,18–20; 2K 4,2; Ef 2,3; 1Tm 3,15; 2Tm 3,16–17; Jk 2,9; Zj 13,11–15

Článek 3 – Lidstvo jako obraz Boží

Prohlašujeme, že každá lidská bytost je stvořena k Božímu obrazu a podle jeho podoby (*imago Dei*), a proto má přirozenou důstojnost a hodnotu spolu s určitými nezcizitelnými právy a svobodami nezbytnými pro řádný lidský život. Tato práva a svobody zahrnují právo na společnou bohoslužbu, právo na osobní a mezilidské vztahy, právo žít se vlastní prací, právo podílet se na důležitých událostech lidského života, jako je možnost utěšovat

nemocné a umírající (zejména z vlastní rodiny), účastnit se pohřbů, být svědkem narození vlastního dítěte, uzavírat manželství při veřejném shromáždění, mít společenství a jíst společně s ostatními a být zapojen do společensky prospěšné činnosti. Rovněž potvrzujeme, že vlády by měly uznat, že každý člověk je zodpovědný za své vlastní tělesné blaho, a měly by chránit právo na osobní lékařské sebeurčení.

Odmítáme proto nelidské jednání státních orgánů nebo jakýchkoli jiných institucí, které by jakoukoli osobu podrobovaly psychologické manipulaci a zastrašování. To zahrnuje i posilování podezřívavosti vůči ostatním tím, že jsou vykreslováni jako potenciální hrozba pro společné i individuální blaho. Stejně tak se stavíme proti tomu, aby stát svým občanům nařizoval lékařská opatření, a proti kriminalizaci, nucené segregaci, zbavování profesních práv a jakémukoli jinému zbavování práv osob, které se rozhodnou nepodřít se státní zdravotní politice. Odmítáme proto všechny formy lékařského nátlaku a jakéhokoli omezování osobních svobod osob, které nejsou nakaženy žádnou nakažlivou a život ohrožující nemocí; to zahrnuje i zavádění očkovacích průkazů, dodržování sociálních rozestupů nebo nošení roušek jako všeobecné podmínky pro vstup na veřejná místa nebo pro účast na pracovním či společenském životě. Rovněž odmítáme globální trendy směřující k transhumanismu a technologickému dohledu a kontrole nad lidskými bytostmi, protože podkopávají rozhodování člověka, které je naprosto zásadní pro naše Bohem dané poslání žít jako nositelé jeho obrazu.

Gn 1,26–28; 2,24; 9,6; Ex 20,9; Da 3,1–30; Mt 25,31–40; 1K 6,12–20; 1Te 4,11–12; Jk 3,9; 5,14–15; Zj 13,16–17

Článek 4 – Pravomoci dané Bohem a meze autority

Prohlašujeme, že všechny pozemské autority odvozují svou autoritu (tj. „právo být poslouchán“) od Boha, který je nade všemi a jemuž všichni budou skládat účty. Věříme, že Bůh stanovil různé oblasti jejich odpovědnosti (tj. pravomoci), a tím určil hranice

jejich autority. Bůh svěřil občanským vládám pravomoc odměňovat dobro a trestat zlo a chránit Bohem daná práva a svobody udělené všem lidem. Pravomoc svěřil také církvi v jejích různých vyjádřeních zejména k tomu, aby kázáním Božího slova získávala učedníky ze všech národů a aby zakládala a spravovala společenství vykoupených věřících žijících pod Kristovou vládou. Kromě toho svěřil pravomoci rodině jako základní jednotce společnosti, aby upevňovala společenskou soudržnost a zachovávala sexuální věrnost a aby chránila, zaopatřovala, vychovávala a vzdělávala děti na cestě ke Kristu. Prohlašujeme, že jako občané, rodiče a křesťané máme na základě těchto pravd právo svobodně se rozhodovat o svém přesvědčení a chování.

Odmítáme proto totalitní ideologie vlád, které neuznávají hranice své autority a uzurpují si pravomoc, kterou Bůh svěřil církvi nebo rodině. Zejména odmítáme snahu vlád určovat víru a chování svých občanů vytvářením autoritářské společnosti, v níž má stát absolutní moc. Takový totalitarismus a etatismus je postaven na přesvědčeních, která od základu nově definovala dobro a zlo a přirozenost člověka a jsou v rozporu s Božím uspořádáním světa. Důsledkem takových přesvědčení je okleštění osobní a náboženské svobody a vyvolávání ideologické nesnášenlivosti, která se snaží umlčet, zrušit a převychovat ty, kdo s ní nesouhlasí. Jsme také proti názoru, že děti jsou majetkem státu, a tudíž subjekty, které mají být indoktrinovány, a rovněž se stavíme proti jakémukoli navádění dětí k lékařským zákrokům bez souhlasu rodičů a proti manipulaci s nimi.

Dt 6,6–7; Mt 22,20–21; 28,18–19; J 17,14; Ř 12,1–2; 13,1–7; Ef 5,21–6,4; Fp 2,14–16; Ko 3,18–20; 1Tm 2,1–2; Žd 13,17; 1Pt 2,13–14; 4,15; Zj 13,7–8

Článek 5 – Kristus jako hlava církve

Prohlašujeme, že církev patří Pánu Ježíši Kristu, protože za ni zaplatil svou smrtí, a že se ve všech věcech víry a života zodpovídá pouze jemu. Věříme, že Kristův příkaz odevzdat císaři (tj. civilní moci), co patří císaři, a Bohu, co patří Bohu, ustanovuje funkční

nezávislost církve na státu. Věříme, že Kristus, který je Pánem nade všemi, vyzývá všechny bez jakéhokoli rozdílu, aby se v jeho jménu svobodně a pravidelně shromažďovali v místních shromážděních, aby ho hledali a sloužili mu v pravdě a v lásce. Dále prohlašujeme, že činnost místní církve, pokud se jedná o hlavní projevy uctívání, má být řízena pouze Kristem.

Odmítáme proto, že by jakákoli jiná autorita měla nad církví pravomoc upravovat jakékoli její záležitosti ve věcech víry a praxe nebo její činnost odsouvat do postavení, které není podstatné. Odmítáme tedy veškeré kroky státu, které nad církví uplatňují donucovací opatření a kriminalizují, omezují nebo regulují jakoukoli její činnost, která je vykonávána jako služba jejímu Pánu. A konečně se bráníme trendu, kdy se digitální platformy v křesťanské bohoslužbě a službě stávají náhradou za shromáždění a osobní službu, které jsou pro naši víru zásadní.

Mt 18,20; 22,21; Sk 5,28–29; 10,36; 20,28; Ř 13,6–7; 1K 12,12–13; 2K 4,5; 5,10; Ef 1,20b–23; 3,20; 4,15–16; Ko 1,27; 1Tm 6,3–5; Žd 10,24–25; Zj 5,9

Výzva k úctě, pokání a odporu

Vyjadřujeme vděčnost těm občanským autoritám, které respektují základní povahu těchto křesťanských přesvědčení a praktik a které chovají velkou úctu k individuálním a náboženským svobodám. Ty občanské autority, které tyto svobody nerespektují, vyzýváme, aby činily pokání a znovu se staly ochránci svobody a práv, která Bůh dal všem lidem, aby se kvůli zneužívání své Bohem dané autority nestaly předmětem Božího hněvu. Tomu, kdo nás chce přinutit, abychom poslouchali sekulární stát namísto Boha, uctivě, ale rozhodně říkáme (podobně jako tři židovští mládenci, kteří se odmítli klanět Nebúkadnesarově zlaté soše): „Nám není třeba dávat ti odpověď. Jestliže náš Bůh, kterého my uctíváme, nás bude chtít vysvobodit z rozpálené ohnivé pece i z tvých rukou, králi, vysvobodí nás. Ale i kdyby ne, věz, králi, že tvé bohy uctívat nebudeme a před zlatou sochou, kterou jsi postavil, se nepokloníme“ (Da 3,16–18).

Naším bratrům a sestrám v Kristu po celém světě vzkazujeme: „Buďte rozhodní a udatní, nemějte strach a neděste se, neboť Hospodin, váš Bůh, bude s vámi všude, kam půjdete“ (Joz 1,9). Zdá se, že svět vstupuje do období zkoušek, které se týkají nejen církve, ale každého, kdo věří ve svobodu a staví se proti tyranii. Postavme se na stranu těch, kteří jsou tvrdě stíháni, zatýkáni nebo násilně izolováni, protože se rozhodli dělat to, co je správné. Buďme solidární s těmi, jejichž církve jsou násilně zavírané nebo kteří jsou vyháněni ze svých sborů. Pomáhejme těm, kdo jsou pokutováni nebo přišli o zaměstnání kvůli Kristu a podporujme je praktickým způsobem. A prosíme naše bratry a sestry, kteří celý život žijí pod pronásledováním, aby se za nás modlili, aby nám Bůh dal milost žehnat těm, kdo nás pronásledují, a modlit se za ně, aby nám dal odvahu stát pevně ve víře jako jeho svědkové a aby nám ten, který je Pánem nade vším, dal sílu zůstat věrnými a vytrvat až do konce. Amen.

2S 12,1–14; Da 5,22–23; Mt 24,12–13; 1K 16,13–14; Ef 5,10–13

„KTERÝ JSI V NEBESÍCH“ – BŮH JE NÁŠ OTEC

Alois Adlof

Článek na stránkách Soli Deo Gloria – [zde](#).

Slovy: „který jsi v nebesích,“ nás Spasitel učil pamatovat: **1. že Bůh, jenž se stal naším Otcem, je vyvýšený a svatý**, 2. že má moc a je dost bohatý na to, aby naplnil naše touhy, 3. že tato země není náš domov, ale tím je Boží nebe, po němž toužíme.

1. Bůh je náš Otec. Abychom však spolu s těmito slovy nepřemýšleli pozemsky a nepřenášeli na Boha nedokonalosti, které vidíme na svých rodičích, a nepřenášeli na něj lidské vášně a nepřisovali mu lidské slabosti, učil nás Spasitel přistupovat ke svatému Bohu, který je vyvýšený nad každou pozemskost a slabost a svrchovaně dokonalý slovy „který jsi v nebesích“.

Těmito slovy Pán navždy odsoudil zvyky, obyčeje a názory pohanů, kteří své bohy připodobovali lidem a ještě nižším tvorům (Ř 1,23) a představovali si je se všemi lidskými nedokonalostmi. Těmito slovy je odsouzeno též veškeré malování Boha a klekání před sochami a obrazy, které mají představovat Boha, jak to svatý a horlivý Bůh zakázal už v druhém přikázání (Ex 20,4–6; Dt 5,8–10) a na všechny, kdo to přikázání přestupují, se již v Starém zákoně hněval a nazval to ohavností (Dt 27,15). O této lidské zkaženosti, která se nechce podřídit přikázání Božímu, a svévolně a zločinně vypouští z desatera druhé přikázání¹ ten Bůh, který řekl, že je, a že není žádného kromě něho (Iz 43,10), řekl také, že svou slávu nikomu nedá, ani svou chválu nepodstoupí modlám (Iz 42,8).

Těmito slovy odsuzuje pohanské názory, které žalostně bují i mezi takzvanými křesťany. Mnozí si představují Boha jako zatvrzelého člověka, kterého musí přemluvit mnohým mluvením, ba

¹ V římských a luterských katechismech se to děje.

jako muže tvrdého, kterého svatí a světice minulých dob mají obměkčit a dosáhnout jeho přízně. Jak ohromná je tato lidská hloupost, která se domnívá, že Bůh, který je láska, který je milosrdenství samo, musí být obměkčován lidmi, kteří došli spasení také jen z jeho pouhé lásky!

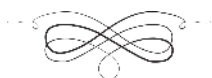
Proto kdo chce přistupovat k nebeskému Otci jako dítě, musí přistupovat nejen s důvěrou, ale též s neskonale uctívající úctou k němu, jakožto Bohu svatému, který je vzdálen každé lidské zpozditosti, který není jako hříšný a porušený člověk, zatvrzelý a umíněný. On je čistý a svrchovaně dokonalý, bez jakékoliv úhony, jeho oko nenávidí hřích, ale miluje dobré, je vyvýšený nad všechnu nedokonalost, oddělený od vší nečistoty a nízkosti. Jeho svatost je nekonečná, protože jeho velebnost je nekonečná. Nikdo se mu nemůže rovnat: „Kdo je mezi bohy jako ty, Hospodine? Kdo je jako ty, tak velkolepý ve svatosti, hrozný v chvályhodných skutcích, konající divy?“ (Ex 15,11). On sám se nazývá svatým, když říká „já jsem svatý“ (Lv 14,44–45; 19,2; 20,26). A že v lidu izraelském zjevil svou svatost a svoji čistotu, nazývají ho Asaf a Izajáš „Svatým Izraele“ (Ž 77,22; 78,44; Iz 1,4; 10,17.20; 29,19; 37,23; 30,11; 48,3.15; 54,5. „Svatý v Izraeli“: Ez 39,7). Jeho svatost byla chloubou v Izraeli (Ž 22,4); jeho lid poznával, že pouze on je čistý a svatý (1S 2,2). „Ty sám jsi svatý,“ vyznávají Kristovi spasení v nebesích (Zj 15,4). Abakuk se modlil: „Cožpak nejsi od pradávna, Hospodine, svatý Bože můj? (Ab 1,12). Serafové chválí trojjediného Boha: „Svatý, svatý, svatý, Hospodin zástupů“ (Iz 6,3; Zj 4,8), když vidí vyvýšenost a velebnost, čistotu a dokonalost Boží a uvědomují si své vlastní nedokonalosti (Jób 15,15).

Každému pravému modlitebníkovi se potom děje totéž, co pro roku Izajášovi, který když viděl Pána sedícího na trůnu ve velebnosti a slávě, pocítil najednou svou bídu a hřích, a svou vzdálenost od Boha a nehodnost promlouvat k Bohu svými poskvřenými rty. Boží velebnost, svatost a vyvýšenost nás upozorňují na naši padlost, a proto nás učí Spasitel vycházet z této naší poníženosti skrze Pána Ježíše vzhůru k Otci.

Jen v Ježíši Kristu máme přístup k svatému Bohu. Ježíš sám je svatý (Lk 1,35; Zj 3,7); v jeho ústech nebyla nalezena lest, nedopustil se hříchu (1Pt 2,22–25; Žd 4,15; 2K 5,21). Byl Beránek nevinný a neposkvrněný (1Pt 1,19). V tomto Beránku Božím máme přístup k svatému Bohu. V něm naplnil, co Bůh ohlásil skrze proroka: „Toto praví Vznešený a Vyvýšený, jehož přebývání je věčné, jehož jméno je Svatý: „Přebývám ve vyvýšenosti a svatosti, ale i s tím, jenž je zdeptaný a poníženého ducha, abych oživil ducha ponížených, abych oživil srdce zdeptaných.““ (Iz 57,15).

K jeho svatosti máme tedy přistupovat zkroušeně a poníženě, s vědomím své bídy. Ne jako samospravedlivý farizeus (Lk 18), nýbrž pokorně a s vědomím, že Bůh se staví proti pyšným, ale pokorným dává milost (Př 15,25; 1Pt 5,5; Lk 1,51).

Když tedy víme, že Bůh náš je svatý, že nenávidí každé pokrytectví, volejme k němu upřímně, nebudme roztržiti, neboť svatý Bůh nenávidí to, aby se k němu někdo přibližoval ústy, ale srdcem byl daleko od něho (Mt 15,8; Iz 29,13). A je-li Bůh náš Otec, smíme-li ho s Pánem Ježíšem nazývat „svatým Otcem“ (J 17,11), svým Otcem, vezme, že náš Otec je také naším Posvětitel (Lv 20,7–8).

NAŠE SÍLA

Jan Karafiát

Článek na stránkách Soli Deo Gloria – [zde](#).

Radost z Hospodina bude vaší záštitou. (Neh 8,10)

Představte si, milí přátelé v Kristu, že si již všichni přejete od rána do večera konat vůli Boží, tu práci, kterou vám přidělil. To je vzácné, to se Pánu Bohu líbí! Ale představte si, že vy při té práci naříkáte a stýskáte si, jak je to těžká práce, jaké vy to na tom světě máte při té práci! Je to něco vzácného? Líbí se to Pánu Bohu? Otevřete si, prosím, Numeri 11,1: „Lid si začal Hospodinu stěžovat na těžkosti. Hospodin to slyšel a vzplanul hněvem. Tu vyšlehl mezi nimi Hospodinův oheň a pohltil okraj tábora.“ Pěkné to na té poušti neměli a stěžovali si a naříkali, ale Hospodinu se to nelíbilo, že si tak naříkali a stěžovali.

Vy ale řeknete: My si nestýskáme na to, že máme práci. My máme z práce radost! Ale ta naše síla je taková, že na tu práci nestačí. Kdybychom měli jinou sílu, jinak bychom se k té práci měli! – To máte pravdu: Ty a ty věci se změnit nedají. Vy na to nestačíte, abyste ty věci změnili, a zatím se ty věci také měnit nemají. Ale jestli by to s tou sílou, která nestačí na ty těžkosti, mohlo být jiné, pak by se změnilo všechno.

To je krátký obsah mého kázání, které bych rád s pomocí Boží ke společnému vzdělání předkládal. „Radost z Hospodinova bude vaší silou.“ Dělim si je pak na čtyři části, z nichž první mi zní takto:

I. Skutečná těžkost nedostatečné síly

Všichni lidé, i světští, to chápou: To je skutečná těžkost, když jdete do práce a musíte přiznat, že vaše síly na tu práci nestačí. Můžete mít z takové práce velkou radost? Moc ne. Nemůžete se moc radovat z práce, když k ní nemáte dost síly. Z práce bychom

měli radost, řeknete, ale my cítíme, že naše síly na tu práci nestačí. Kde si můžeme pomoci? To je správné. Já vidím, že když se dva postaví k práci úplně stejné, že to není stejné. Ty jdeš do práce a máš tolik síly, že na ni stačíš. To ti pak jde práce velice hravě, ač žádná práce není hračkou. A když jde do práce tvůj milý bratr a nemá dost síly, to je něco jiného! Jako když jdete na trh, kde ceny stouply a ten bratr má málo prostředků. Jak si má nakoupit? Kdežto ty máš prostředky. To není stejné, když jdete ke stejné práci.

Nedovedu dobře posoudit, jakou máš při své práci těžkost. Já jen vím, jakou já mám sílu, ale nevím dobře, jaká je ta síla tvá. Nebo jak se to má s tou silou? To je předivná věc. Tu začne ten můj div. Život je div. Tu začne působit síla. To je věc, na kterou žádná logika nestačí. Síla, to je ta vlastnost mého života, která se může vykázat jistými výsledky. To je filosoficky správné, ale pro mne je to málo. Ale teď už ta má logika nestačí: Já bych předpokládal, že je jí zde málo a já vidím, že je jí tu mnoho a zase naopak. Připomínám toho mraveňka. Studujte ho. On se chopí dřeva a chlubitě je nese s takovou elegancí nahoru. Kde se vezme taková síla v takovém malém tvorů?

Tak se to má s člověkem a prací. Podívejte se, prosím, do Marka 16,3–4: „Říkaly si mezi sebou: ‚Kdo nám odvalí kámen od vchodu do hrobu?‘ ... byl velmi veliký.“ Inu, arci, to je těžké jít ke hrobu! Je tam kámen. Co svedete? Ale když přijde anděl, ať vzal tu sílu, kde vzal, on vám ten kámen odhodí. Tak se to má. Práce stejná, ale síla není stejná. Kdo je na světě veliký dělník? Kdo malý? Je malý ten, kdo vykoná malou práci a veliký ten, který vykoná velikou práci? Ne! Vy se musíte dívat na sílu. Ten je veliký dělník, který se silou, která je mu dána, vykoná všechno to, co se touto silou dá vykonat. A malý dělník je ten, který s tou silou, jež je mu dána, nevykoná všechno, co se s touto silou vykonat dá. Tomu všichni rozumíte.

A teď to druhé. To vlastně nečekáte:

II. Nejsem na světě, abych konal hodně nebo málo

Když se stanu člověkem Božím, ukáže se, že vlastně nejsem na světě na to, abych vykonal mnoho nebo málo, v síle anebo ve

mdlobě. Na to že nejsem? Ne, na to nejsi. A nač tedy? Na to, aby mne Pán Bůh měl takového, jakého si mne přeje mít, abych já to měl s Pánem Bohem na světě takové, jaké on to chce mít, ať z toho pojde, co pojde. My si práce draze vážíme, vy si práce hleďte, ať už je to práce rukama nebo hlavou! Ale myslíte si, že ta práce se Pánu Bohu líbí a že je tím nějak oslaven? Já jsem z počátku připustil, že si stýskáte na svou práci. Myslíte si, že Pán Bůh má z toho radost? Nemyslete si, že Pán Bůh bude mít z toho radost, z čeho vy nemáte radost. Aby měl Pán Bůh z tvé práce radost, pak to musí být taková práce, jakou si přeje mít, a musí být tak vykonána, jak on si to přeje. Já musím mít Pána Boha nejprve rád, musím ho z celého srdce srdečně milovat a nade všechno, a mít radost z toho, že si to přeje takové, jaké to mám. Ano, pak to jde.

Ale kde by to takové bylo při mne v takovém těle? Kde by na takovou radostnou práci došlo, když jsem v takovém těle? To máte pravdu. To vám vzchází světlo. V takovém těle, které koná svou práci, jak se tělu líbí, Pán Bůh nebude oslaven. Ale v tom těle musíme zůstat! Ano. Ale může se stát div, který se stále děje, že se Duch svatý do toho vloží. To jsou fakta. Dílo Ducha svatého se stále děje i na ulici, když nevíte nic. A až když to zakoušíte, tak vám vysvětlí všechny ostatní divy. Ale zatím nevěřte těm ostatním divům, dokud jste tento div nezakusili. Já vidím, že se jiní trápí a souží a nemají z toho radost, a druzí se netrápí a nesouží, ale také z toho nemají radost. A já vidím, že sám nemám žádnou radost z toho, co dělám. Bídny já člověk! Co já si počnu? To jsou fakta. Nesmíte mi povídat, že to není pravda, když to zakouším. To mi Pán Bůh nedal za podíl, abych se takto trápil. To není vůle Boží a tohle všechno se ti zjevuje proto, aby ti zjevil své nejlepší. To je on sám, ten, který je tak milosrdný, že nedovedu jeho milosrdenství dost vychválit, který z veliké lásky jde sám, aby pomohl, ten nebeský Pán, který stvořil všechno, ten to nesl! To jsou fakta. Pokud je nezakoušíte, tak nevěříte, ale když to zakoušíte, tak víte, že vás volá k sobě. „Pojďte ke mně!“ Ne, abych se to doučil! To je všechno jeho dílo. „Krev Krista Ježíše, Syna Božího, nás očisťuje od každého hříchu.“

A nyní se mají věci se mnou jinak. Já jsem draze vykoupený, ovečka Pána Ježíše, a jsem tu proto, abych poslouchal a bral se s novou myslí za tím, co pro mě připravil, a dal se krásně vést. Když to zakoušíte, tak se stanete všichni velikými dělníky. Jak?

Nu, jak jsem vykládal: Který silou, jež mu byla dána, vykoná všechno upřímně a opravdově.

A to mne vede k tomu třetímu:

III. Boží ovečka má sílu od Boha

Jestli jste ovečka Pána Ježíše, nu, pak se ukáže, že má i pro vás připravené všechno a že od nás nečeká nic, k čemu nám nedal sílu, ale dá nám všechnu sílu, kterou potřebujete k té práci, kterou si od vás přeje. Když to chápete, máte radost. Jestli od vás čeká práci, sám si vás k ní také připraví. A já řeknu: „Vy jste velcí dělníci, jestli jste to vykonali!“ Ten nebeský Otec je takový, že se s ním nedá porovnat žádný zemský otec. On ví, co je pro tebe těžké, kdežto pro druhého to není žádná těžkost. Tomu on dobře rozumí. Ten ti nepřidá práci, při které by ses jen trápil. On tě povede, on tě připraví k tomu, abys vykonal tou silou, která zde je, dílo Hospodinovo, abys nevyhazoval sílu, nýbrž šetřil na to, co tě ještě čeká. Všechno mohu, ale nesmím na to plýtvat svou silou. K čemu je ratolest při vinném kmeni? Jen na to, aby seděla při kmeni a přinesla ovoce, které má vydat.

Jak zavadíte o věci, které se mu nelíbí, ubíjíte svou sílu. Ti tam mohou táhnout jho s nevěřícími, ti si mohou ledacos dovolit, ale já ne. Když jdu mezi ně, hned mi všechno vážne. On mi ukáže, kde je má síla. Kde je ta síla? V něm samotném. To je síla, když víte, že krev Krista Ježíše vás očistila od všech hříchů. To je síla, když víš, že nebeský Otec je tvůj Přítel. Podívejte se, prosím, do Izajáše 30,15: „Neboť toto praví Panovník Hospodin, Svatý Izraele: ‚V obrácení a ztišení bude vaše spása, v klidu a důvěře vaše vítězství.‘“ To je síla, když víte, že máte všechno odpuštěno. Kdo se s takovými může měřit? A když máte tuto jistotu, začnete mít i radost, která je přenášamnou silou, když člověk jde do něčeho s velikou radostí.

Teprve, když se s ním máte rádi, vidíte, jakého máte Přítele. To je ten Všemohoucí, který všechno, všechno ovládá, a který ti tolik přeje. Ó, můj radost ze všeho. Vždyť to není těžké proto, že to jinak nemůže být, ne proto; ale proto, že si tě přeje na tu chvíli mít tam, kde jsi. On ti přeje. Otevřete si, prosím, Izajáše 40,1 a 9: „Potěšte, potěšte můj lid,‘ praví váš Bůh. Vystup si na horu vysokou, Sijóne, který neseš radostnou zvěst, co nejvíc zesil svůj hlas, Jeruzaléme, který neseš radostnou zvěst, zesil jej, neboj se! Řekni judským městům: ‚Hle, váš Bůh!‘“ Žádná malomyslnost, není v tvém životě všechno ztracené, ohlašují se ti dobré věci: Hle, váš Bůh! – To je obsah Izajášova kázání. „Hle, váš Bůh!“ Takového máte Pomocníka na své straně! Kdo co svede, když je Bůh s námi? On mi všechno odpustil a já vidím, že všemu převýborně rozumí. A teď bych dokazoval, že když máte radost – a to je dílo Ducha svatého – sami si řeknete: Dostaví se i ostatní ovoce Ducha svatého: láska, pokoj, trpělivost, laskavost dobrota, věrnost, tichost a sebeovládání. To je samé ovoce Ducha svatého. A když to jedno je pro vás silou, tak všechno ostatní ovoce Ducha svatého je pro vás silou. A zde není všechno ovoce vypočteno. Schází tu naděje, čistota, poctivost. Pak síla je i naděje, poctivost je síla, čistota je síla. Ten poctivý David neuhne před Goliášem, protože ví, co všechno Bůh dokáže. „Ale zůstaňte u mne!“ Jen tu může být jistota, že krev Pána Ježíše vás očisťuje od každého hříchu.

A teď to čtvrté:

IV. Věci přirozené nás učí o duchovních

Rádi pochopíte, že jak se to má s těmi přirozenými věcmi, tak se to má s duchovními věcmi, že on si to všechno promyslel. Já nestačím na to, abych dělal dílo duchovní. Však on také od tebe nečeká, abys dělal duchovní věci. Ty si vyhradil sobě. A co si přeje při duchovním díle od tebe, však si tě k tomu připraví. Pokud to dílo Ducha svatého nezačne u nás, tu se nepodobá, že jiným bude něco krásného kvést. Ale jestli vám kvete radost z Ducha svatého, tak pokvete i jiným. Vy to neuděláte, ale tak to udělá Duch svatý.

K čemu nejsem, to od nás nečeká, a co si přeje, k tomu nás upraví. Ale já to dnes vyjadřuji jinak: Jak mu to jde v přirozených věcech, tak mu to jde ve věcech duchovních. Jen se trápíte, když si myslíte, že to přirozené musíme konat sami. To je omyl. I to přirozené je jen tak dalece pěkné, jak dalece on z toho má radost. Vaše přirozená práce se podá jen tehdy krásně, když jste při té přirozené věci vedeni Duchem svatým. Druzí se pachtí svojí silou, kdežto vy se nic nepachtíte, vy jste jako ti, kteří si poslušně přejí konat jen službu Bohu.

Já jsem hotov. Jaké jsme to měli? Jaké to můžeme mít, když si přejeme zachovat se jen sami sobě? Ale on ti přeje potěšený, radostný život. On ti přeje, abys vykonal, co máš vykonat, a on ti k tomu všechno dá, co potřebuješ, aby radost z něho byla tvojí silou. Radost z Hospodina buď vaší silou. To znamená: Hospodin buď vaše síla. Amen.

Kázáno 24. října 1909.

Závěrečná modlitba

Panovníku Hospodine, požehnaný Bože a Otče Pána našeho Ježíše Krista! Ty lásko věčná, který jsi nás milováním věčným miloval a k tomu povolal, abychom tebe milující nade všechno a nade všecky a své bližní jako sebe, blahoslaveně a potěšeně se na zemi radovali, vděčně tobě konající všeliké práce své tou silou, kterou jsi nás obdařil.

Ó, chválíme a velebíme svaté jméno tvé a radujeme se z převzatého povolání svého, ale zase vyznáváme pokorně, jak vzdáleni jsme toho tvého povolání sami v sobě. Kéž bys nás usvědčil ze všeho toho, co se tobě nelíbí, abychom zalkali nad sebou a tak se tebe uchopili, abychom to vlastně zakoušeli, že tvá drahá krev na dřevě kříže vylitá očišťuje nás od každého hříchu, že není pro nás odsouzení, ale že jsi náš Bůh milostivý a lítostivý náš všemohoucí Přítel a zastánce, který sám ráčíš vše mít v předivném svém řízení. Ó, dej nám tu lásku k tobě, která tobě patří, dej tu lásku k lidem,

která jim patří, a přidej všechno to, bez čeho nic nejde. Ty konej a dokonej to dílo své na srdcích našich.

Nechť jsme po celý den s tebou, abychom i bez řeči byli tvoji svědkové. Ty nás ostříhej po celý týden, abychom z tvých rukou přijímali všechno, na všech cestách svých poznávali tebe, abychom viděli, že těm, kteří tebe milují, všechny věci napomáhají k dobrému.

A nyní zase vztáhni ruce své otcovské a požehnej nám požehnáním svým. Požehnej nás Hospodin a ostříhej nás, pozdvihni Hospodin obličej svého nad námi a budiž nám milostiv, obrať Hospodin tváře své k nám a dej nám, i všemu lidu svému, svůj svatý pokoj. Amen.

VYLITÍ DUCHA SVATÉHO SKRZE JEŽÍŠE KRISTA (Tt 3,6)

Jaroslav Kernal

Článek na stránkách Soli Deo Gloria – [zde](#).

Bohatě na nás vylil svého Ducha skrze Ježíše Krista, našeho Spasitele. (Tt 3,6)

Než se pustíme do vlastního textu, chtěl bych, abyste si všimli dvou věcí – jednak je to skutečnost, že před sebou máme jeden z mnoha trojičních textů, které se nacházejí v Písmu. Bůh Otec na nás vylil svého Ducha skrze svého Syna, Ježíše Krista. V jednom verši nacházíme všechny tři osoby Boží trojice. Bůh nás zachránil skrze Ducha, kterého na nás vylil skrze Syna. Duch je tím, kdo působí v životech jednotlivců, Syn je ten, který zprostředkoval toto dílo Ducha, když za nás zaplatil na kříži Golgoty a Otec je tím, kdo to vše jako architekt organizuje a řídí.

Ale kromě toho, že zde vidíme při práci celou Boží trojici, nemůžeme si nevšimnout také další souvislosti – ve čtvrtém verši je to Bůh sám, kdo je označen jako náš Spasitel. V šestém verši je stejným způsobem označen Pán Ježíš Kristus. On je náš Spasitel. To velmi dobře ukazuje na to, kdo je Pán Ježíš Kristus. Už jsme to viděli v závěru druhé kapitoly, kde jsme četli o Boží milosti, která nás vychovává k tomu, abychom očekávali blažené splnění naděje a:

... příchod slávy velikého Boha a našeho Spasitele Ježíše Krista. (Tt 2,13)

Nečekáme příchod dvou osob, ale čekáme příchod Ježíše Krista, velikého Boha a našeho Spasitele. Boží slovo je v tomto ohledu velmi jasné a nenechává nás na pochybách o tom, kdo Pán Ježíš Kristus je. A každý křesťan s radostí vyznává o Pánu Ježíši totéž, co vyznal nevěřící Tomáš: „Můj Pán, můj Bůh.“ Jakékoliv jiné vyznání,

kteřé by zmenřovalo slávu a bořství Pána Ježíře Krista, není křesťanské, ale antikristovské, nevede ke spasení, ale vede k zatrazení.

Náš dnešní text nás vede k detailům Bořího díla v životě křesťanů, k vysvětlení toho, co jsme četli v pátém verři o znovuzrození a obnovení Duchem svatým. Duch svatý byl na nás vylit, jsme jím ospravedlněni a je závdavkem našeho dědictví, naší slávy, do které budeme v den příchodu Pána Ježíře Krista proměněni. Šestý verř je vysvětlením předchozích dvou. Na začátku třetí kapitoly Pavel mluví o tom, že jsme se v ničem neliřili od nevěřícího světa, ve kterém řijeme. Ve třetím verři je jedno z velkých Pavlových prohlášení o lidské hřiřnosti a mezi uvedené hřiřníky zahrnuje i sebe.

*Vřdyt' i my jsme byli kdysi nerozumní, neposlušní, zbloudilí,
byli jsme otroky všelijakých vášní a rozkoří, řili jsme ve
zlobě a závistí, byli jsme hodni opovřzení a navzájem jsme
se nenáviděli. (Tt 3,3)*

I my jsme byli takoví ... Ten text není příliš lichotivý, ale o to více je pravdivý. Přesně ukazuje, jaké je lidské srdce, jak je zkažené, hřiřné, zbloudilé a neposlušné. Ukazuje nám, jak jsme na tom před Bohem řpatně – otroci hřiřu, kteří jsou hodni opovřzení. Boří slovo popisuje hřiřného člověka jako vzbouřence proti Bohu, jako piráta, který se narodil jako pirát, který vyrostl na pirátské lodi, který řije jako pirát. Každý hřiřník není rovnou kapitánem takové lodi, může být na takové lodi jenom obyčejným a neřkodným kuchařem, ne rovnou zlodějem a vrahem, ale i kuchař na pirátské lodi je pirát a společně s ostatními piráty bude sdílet jejich úděl. Boří slovo říká, že všichni zhřeřili a jsou daleko od Boří slávy (Ř 3,23). Není rozdílů! Všichni zhřeřili. A Pavel zjevně v našem textu zahrnuje mezi hřiřníky. Písmo mluví jasně:

Mzdou hřiřu je smrt. (Ř 6,23)

Ale zjevila se Boří dobrota, Bůh nás zachránil ze svého smilování. Nezachránil nás kvůli tomu, co dobré jsme udělali, nebo proto, jak dobře jsme na pirátské lodi vařili – zachránil nás proto, že je dobrý a slitovává se nad hřiřníky. Zachránil nás obmytím, jímž

jsme se znovuzrodili k novému životu. Toto obmytí je dílem Ducha svatého.

Člověk tak, jak je, nemůže spatřit Boží království. Musí se nejprve narodit z Ducha, aby mohl vstoupit před Boží tvář. Srdce vzbouřence, kamenné srdce, se musí změnit. Není jiná možnost, jak se dostat k Bohu, jak se zalíbit Bohu, jak dojít přízně u Boha, než je znovuzrození. Ale toto znovuzrození, obnovení je cele dílem Božím, je pouze a jenom dílem jeho milosti! Co s tím? Vkrádá se otázka, kterou položil učenec Nikodém, když v noci navštívil Pána Ježíše – Jak se člověk může narodit znovu? Jak může člověk změnit své srdce? Odpověď je stejná, jako dostal Nikodém od Ježíše. Vy-výšit Syna člověka, Ježíše Krista, uvěřit v něj, činit pokání, litovat své nevěry v Krista a spolehnout se výhradně na jeho dílo kříže. Ježíš řekl Nikodémovi ten známý verš, který je klíčem:

Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. (J 3,16)

Bohatě na nás vylil svého Ducha skrze Ježíše Krista! Kristus je Spasitel. Duch svatý je třetí osobou Boží trojice a působí změnu srdce hříšníka – ze srdce kamenného dělá srdce masité, měkké, poslušné, z nevěřícího srdce dělá věřící, ze srdce, které bylo vzbouřené proti Bohu, dělá srdce, které miluje Boha. To se děje skrze víru v Ježíše Krista. Proto Písmo volá každého člověka k pokání a k víře, proto Pavel se Silasem odpověděli žalárníkovi ve Filipech na jeho otázku, co má dělat, aby byl spasen: „Věř v Pána Ježíše Krista!“

I vy věřte v Pána Ježíše Krista. Slyšeli jste evangelium a znáte toto evangelium o zástupné smrti a slavném vzkříšení Pána Ježíše Krista. Bylo rozhlášeno všemu stvoření pod nebem a skrze toto evangelium Bůh přitahuje všechny, které předurčil ke spasení. Duch svatý byl vylit jako znamení dokonání díla Pána Ježíše Krista, jako ohlášení nového věku, věku milosti a těm, které Bůh vyvolil, nyní Ducha svatý skrze zvěstované evangelium otevírá srdce a přivádí je ke spasení. Bohaté vylití Ducha souvisí s plností evangelia, s jeho dokonáním, odhalením, s jeho vyhlášením. Vylití Ducha bylo zaslíbeno proroky.

*Já vyleji vody v místa zprahlá žízní, bystřiny na suchou zemi.
Já vyleji svého ducha na tvé potomstvo a své požehnání
na ty, kteří z tebe vzejdou. (Iz 44,3)*

*I stane se potom: Vyleji svého ducha na každé tělo. Vaši
synové i vaše dcery budou prorokovat, vaši starci budou
mít sny, vaši jinoši budou mít prorocká vidění. (Jl 3,1)*

K naplnění těchto prorocství došlo v den letnic, kdy vyvýšený Pán Ježíš přijal Ducha od svého Otce a seslal ho na zem, na své vyvolené, aby měnil jejich životy. Pavel možná svými slovy odkazuje na tuto historickou událost, ale myslím, že ještě mnohem více poukazuje na zkušenost každého křesťana, na dílu Ducha svatého v životech jednotlivců. Duch svatý byl vylit do srdce každého, kdo uvěřil v Pána Ježíše Krista. Dokonce už ona skutečnost, že člověk uvěřil v Pána Ježíše, je dílem Ducha svatého. A když Duch změní srdce člověka, je do srdce nového křesťana vylita také Boží láska, Boží moc, ujištění o Boží přítomnosti, víra v Boží slovo, spolehnutí se na zaslíbení, která Bůh dává, touha poslouchat Boha a sloužit mu, obdarování ke službě svatým a k budování Kristovy církve. Duchem svatým jsme zapečetěni pro den vykoupění. Křesťan jako jedinec se stal chrámem Ducha svatého, Bůh Duch svatý přebývá v každém, kdo je v Kristu. Bůh sám se rozhodl, že bude přebývat uprostřed svého lidu a skrze Ducha svatého to udělal. Díky Duchu svatému jsme spojeni s Kristem a máme přístup před Boží tvář, dokořán je nám otevřen přístup do Boží přítomnosti. Tímto Duchem jsme také spojeni s ostatními křesťany a jsme příbytek Boží, kde Bůh přebývá ve své slávě. To je, co to znamená, že na nás bohatě vylil svého Ducha.

Všimněte si toho slova bohatě. Někdy si stěžujeme, že vidíme málo Božího působení ve svých životech, že málo zakoušíme Boží přítomnost, že jsme slabí ve službě, že padáme v posvěcení, že jsme málo obdarovaní atd. Ale Bůh na nás **bohatě** vylil Ducha svatého. Bůh není troškař. Bůh na nás nešetří, nešidí své milované, ale zahrnuje je v hojnosti vším potřebným ke zbožnému životu a ke službě. Boží slovo říká, že jsme pokřtěni Duchem – všichni, každý křesťan – a jsme tímto Duchem také napájeni (1K 12,13). A tímto

Duchem jsme naplňováni skrze Ježíše Krista. Duch přišel, aby vydal svědectví o Kristu, aby ukázal na něj, aby použil evangelium jako chleba, kterým nasytí hladové Boží děti a uvedl je tak do veškeré pravdy a oslavil Krista.

To nás vede zase zpátky ke Kristu. Chcete žít v plnosti Ducha? Chcete zakoušet jeho moc? Chcete růst v pravdě a v milosti? Musíte jít ke Kristu. Musíte spěchat k tomu, který byl ukřižován místo vás, na něhož Bůh vylil svůj hněv kvůli vašemu hříchu a který – protože byl svatý a sám se hříchu nikdy nedopustil – vstal slavně z mrtvých. Věřte v Ježíše Krista, spolehněte se na něj a budete den za dnem stále více naplňováni Duchem svatým, budete zakoušet bohatství jeho plnosti a budete uváděni do veškeré pravdy. Proste Krista, aby se vám dával poznávat ještě víc a ve větší slávě a aby vás znovu a znovu napájel svým Duchem svatým.

ABRAHAMOVO DĚDICTVÍ (GA 3,6–14)

Jaroslav Kernal

Článek na stránkách Soli Deo Gloria – [zde](#).

Abraham oslavoval Krista. Židé doby Kristovy oslavovali Abrahama a především sebe, ale jejich praotec Abraham se díval ke Kristu a radoval se z něj. Pán Ježíš Kristus je také naší radostí. Také my se radujeme ze spasení, které z Boží milosti v Kristu zakoušíme.

Viděli jsme náboženské Židy, kteří sice tvrdili, že znají Boha, ale Božího Syna chtěli zabít. A Ježíš odhalil jejich pravý původ – řekl jim, že jsou otroci hříchu, kteří potřebují vysvobození pravdou a jsou dětmi ďábla, protože dělají jeho skutky. Tito lidé obelhávali sami sebe, přesně jak to napsal Pavel:

Prohlašují, že znají Boha, avšak svým jednáním to popírají.

Jsou odporní, neposlušní a neschopni jakéhokoli dobrého skutku. (Tt 1,16)

Dnes zamíříme to listu Galatským. Znovu se tam setkáváme s podobnými lidmi, jako byli tito Židé. Ale tentokrát jsou v „křesťanském“ hávu. Vloudili se mezi křesťany, ale jsou to vlci v rouše beránka. Pavel musí znovu vysvětlovat církvím v Galácii základní věci ohledně jejich spasení. Připomíná svým čtenářům, na čem stojí jejich víra. A pokládá jim jednoduchou otázku: „Jak jste přijali Ducha svatého?“ To je skutečně klíčová věc, jak uvidíme dneska. Jinými slovy tak říká: „Jak jste se stali křesťany?“ Bylo to skrze víru, když jste uvěřili, nebo to bylo proto, že jste činili skutky zákona? Navazuje svými slovy na závěr druhé kapitoly, kde napsal:

Nepohrdám Boží milostí: Kdybychom mohli dosáhnout spravedlnosti skrze zákon, byla by Kristova smrt zbytečná. (Ga 2,21)

Falešné učení vedlo tyto věřící k tomu, že nakonec pohrdli Boží milostí. Proto je také Bůh nazývá pošetilými lidmi. Tito lidé byli

pošetilí, oblouzení, protože nechtěli přemýšlet nad učením, které slyšeli. A velmi podobný trend vidíme mezi dnešními křesťany: *Nezáleží na tom, čemu věříš. Hlavně, že věříš v Krista.* Musíme si všimnout velmi důležité a nesmírně poučné věci – tito lidé v církvích v Galácii, stejně jako falešní učitelé, kteří je zneklidnili a kteří jim přinesli falešné evangelium – ti všichni tvrdili, že věří v Krista. A u toho zůstali. Nešli dál. Nepřemýšleli nad tím, co to znamená. Nechtěli vědět, zda Kristus je tou jedinou cestou, na níž můžeme získat spasení. Nechtěli jít do hloubky, a proto byli tak snadno svedeni. Jak rozdílně jednali Židé v Beroji:

Přijali evangelium s velikou dychtivostí [podobně jako v Galácii, ale] a každý den zkoumali v Písmu, zdali je to tak, jak zvěstuje Pavel. (Sk 17,11)

Pokud nejdeme do Písma, abychom prověřovali to, co slyšíme, tak se možná jednoho dne dočkáme nepříjemného překvapení – zjistíme, že jsme byli svedeni! Proto Pavel zasypává Galatské sérii otázek, které jim mají pomoci zorientovat se v tom, na čem vlastně staví svůj život. A potom dělá to, co měli udělat samotní křesťané v Galácii a co musíme udělat také my – jde do Božího slova. Jde do Starého zákona a ukazuje křesťanům, jak musí být jejich život zakotven v Písmu. V krátkém oddíle od šestého do čtrnáctého verše Pavel celkem šestkrát cituje Starý zákon. Prozkoumejme nyní důkladněji těchto devět veršů:

I. Abrahamovo ospravedlnění

Apoštol Pavel míří ve své argumentaci jasným směrem. Podívejme se do v. 6:

Ospravedlnění skrze víru

Pohledte na Abrahama: uvěřil Bohu, a bylo mu to počítáno za spravedlnost. (Ga 3,6)

Poprvé se zde v listu Galatským objevuje jméno jedné z největších postav Starého zákona – Abrahama. Pavel ho předkládá křesťanům s obrovskou nenuceností. Nemusí Abrahama nijak

představovat, nemusí vysvětlovat, kdo to byl. Tato skutečnost nám ukazuje, jak hluboko bylo zakořeněno učení učitelů obřízky, kteří svedli pohany v Galácii. Tito pohané nebyli svou přirozeností Židé, jak to Pavel ukazuje ve druhé kapitole, a proto by pro ně nebylo úplně přirozené ztotožňovat se s Abrahamem. S Abrahamem, který byl praotcem, zakladatelem židovského národa. Galatští se ztotožnili s židovským národem. Aby mohli být křesťany, stali se nejdříve Židy. To byl jeden z hlavních bodů učení falešných učitelů. Kam tedy apoštol Pavel míří? Abraham byl praotec Židů, a proto bylo nesmírně důležité, aby pohané v Galácii (i na celém světě) pochopili, že tento zakladatel židovského národa nebyl spasený skrze zákon, ale vírou v Boha.

Abram Hospodinovi uvěřil a on mu to připočetl jako spravedlnost. (Gn 15,6)

Abraham uvěřil Hospodinu. Uvěřil Bohu a Jeho zaslíbením. Tvar slovesa v hebrejštině ukazuje na to, že Abrahamova víra byla dokonalá – v tom slova smyslu, že důvěřoval Pánu cele, zcela odevzdaně a vytrvale. To byla Abrahamova víra. Abrahamova spravedlnost byla podobná té naší – byla velmi nedokonalá, slabá, místy ubohá a před Boží tváří byla a ve světle Boží svatosti byla jako odporný poskvrněný cár. Také to nebyla spravedlnost, kterou Bůh Abrahamovi připočetl, ale víra. Ta zcela vydaná a odevzdaná víra. Bůh mu ji připočetl, započítal jako spravedlnost. Ovšem musíme si také připomenout, že ani Abrahamova víra nebyla bez jediné vady, jak si to představujeme, když mluvíme o dokonalé víře. Byla dokonalá, protože byla Božím darem. Nebyla dokonalá kvůli Abrahamovi – kvůli tomu, že by ji Abraham udělal dokonalou. Vzpomeňte si na chvíle, kdy Abraham daleko více spoléhal na tělesné věci, než na Boží zaslíbení.

Víra může být slabá, může pochybovat, může kolísat – ale pokud je ta víra založená na tom správném objektu, potom se na ni můžeme vždy spolehnout. Je to, jako když spadnete ze skály a chytnete se za stromček, který vyrůstá z pukliny ve skále, a visíte nad propastí. Nezáleží na tom, zda silně věříte tomu, že se udržíte, nezáleží ani na tom, zda pochybujete, jestli vás ten stro-

meček udrží. Kdybyste se drželi velmi pevného ocelového zábradlí, které by padalo do propasti společně s vámi, tak by vám to nebylo vůbec nic platné. I kdybyste se ho drželi sebevíc, i kdybyste vůbec nepochybovali o jeho pevnosti, tak by vám to prostě bylo k ničemu. A na tomto místě musím dodat, že Ježíš Kristus není nebohý stromeček visící nad propastí! Ano, Izajáš ho popisuje jako proutek z kmene Jišajova, ale z tohoto proutku vyrostl mohutný a pevný strom. Je to kotva, velmi pevně zakotvená v nebesích, a kdo se jí jednou chytí, toho tato Kotva dotáhne až do nebe.

Když se vrátíme do listu Galatským, tak zjednodušeně řečeno: Abraham byl spasen pouhou vírou. Abraham, zakladatel židovského národa, praotec Židů byl Bohem ospravedlněn jenom a jedine na základě víry v Boží zaslíbení. Přesně totéž Pavel napsal Židům a pohanů v Římě:

Co tedy řekneme o Abrahamovi, našem tělesném praotci? Čeho dosáhl? Kdyby Abraham dosáhl spravedlnosti svými skutky, měl by se čím chlubit – ale ne před Bohem! Co říká Písmo? Uvěřil Abraham Bohu, a bylo mu to počítáno za spravedlnost. (Ř 4,1–3)

Jednoduchý závěr, k němuž zde Pavel dochází, je, že Abraham byl ospravedlněn naprosto stejným způsobem, jako kdy byli, jsou a ještě budou ospravedlněni VŠICHNI mužové a ženy – pouhou vírou!

Synové Abrahamovi

Pochopte tedy, že syny Abrahamovými jsou lidé víry. (Ga 3,7)

Tak můžeme porozumět, že ti, kdo jsou z víry, ti, kdo jsou zakoupení ve svém pevném přesvědčení nebo ve víře, že Ježíš je Mesiáš, skrze něhož jsme získali věčné spasení v Božím království, tito lidé jsou Božími dětmi. Nikdo jiný! Pouze tito lidé jsou skutečnými duchovními potomky Abrahama – lidé víry! Apoštol Pavel tady říká doslova: *vězte!* Chtěl, aby křesťané v Galácii, křesťané z pohanů pochopili, věděli, byli pevně zakotveni v této pravdě – že syny Abrahamovými jsou lidé víry.

Jak je to s vámi, moji milí? Patříte mezi potomstvo Abrahamovo? To je opravdu závažná otázka – je to otázka života a smrti. Buď jste totiž spaseni vírou v Ježíše Krista, nebo nejste spaseni vůbec. Není žádná stření cesta, není nic mezi tím. Jste-li spaseni skrze víru v Ježíše Krista, jste synové Abrahamovi. Jestliže nevěříte v Ježíše Krista, nejste synové Abrahamovi. Spasení je skrze víru a Abraham je skvělý příklad víry v Boha, protože byl spasen vírou a chodil ve víře. Pavel tady prohlašuje, že jenom ti, kdo prokazují spasitelnou víru v Boha, jsou ospravedlněni.

Proto mluvíme o spravedlnosti z víry, aby bylo jasné, že je to spravedlnost z milosti. Tak zůstane v platnosti zaslíbení dané veškerému potomstvu Abrahamovu - nejen těm, kdo stavějí na zákoně, ale i těm, kdo následují Abrahama vírou. On je otcem nás všech, jak je psáno: 'ustanovil jsem tě za otce mnohých národů'. Je naším otcem před tváří toho, v nějž uvěřil, před Bohem, který dává život mrtvým a povolává v bytí to, co není. (Ř 4,16–17)

Jenom skuteční potomci Abrahamovi dostanou Abrahamovo dědictví. Podle těla byl tím zaslíbeným potomkem Izák, ačkoliv zaslíbení směřovalo mnohem dále – jak to uvidíme za chvíli – zaslíbení dané Abrahamovi směřovalo k tomu jedinému potomku, skrze něhož došly požehnání všechny čeledi země – k Pánu Ježíši Kristu. Vírou v Ježíše Krista získáváme synovství – synovství Boží i synovství Abrahamovo.

Jste-li Kristovi, jste potomstvo Abrahamovo a dědicové toho, co Bůh zaslíbil. (Ga 3,29)

Vidíte, jak jsou ty věci spojené? Jak jedno souvisí s druhým? Porozumění tomu, jak se stal Abraham spravedlivým, souvisí s tím, jak se my stáváme spravedlivými před Bohem, jak se stáváme Božími dětmi a jakým způsobem se na nás naplňují starozákonní zaslíbení. Vidíte, že nemůžeme odtrhnout jedno od druhého – vidíme, jak moc potřebujeme rozumět právě Starému zákonu, abychom věděli, na čem máme stavět v Novém zákoně. A vidíme také, jak moc potřebujeme vysvětlení Nového zákona, abychom viděli, jak máme správně rozumět tomu Starému.

Lidé víry

Protože se v Písmu předvídá, že Bůh na základě víry ospravedlní pohanské národy, dostal už Abraham zaslíbení: 'V tobě dojdou požehnání všechny národy.' A tak lidé víry docházejí požehnání spolu s věřícím Abrahamem. (Ga 3,8–9)

Toto je velice zajímavé. V Genesis 12,3 a 18,18 Bůh jasně říká Abrahamovi (a v Gn 26,4 Izákovi, v Gn 28,14 Jákobovi), že v – pokaždé v něm – v té dotyčné osobě, dojdou požehnání všechny národy. Pavel poznamenává, že každé z těchto vyjádření pocházelo z Božích úst a každé z nich bylo zaznamenáno v Písmu a každé z nich mluví o tom, že Bůh ospravedlní pohany skrze víru. Vidíme tedy důvod, proč potřebujeme znovu a znovu číst a studovat celou Bibli. Skutečnost, že Bůh má plán spasení pro pohany, byla zvěstována daleko předtím, než bylo zvěstováno evangelium. Boží plán vykoupení zahrnuje jak pohany, tak Židy. To, že Bůh měl tento plán skutečně od počátku, Pavel jasně ukazuje na Boží smlouvě s Abrahamem ve Starém zákoně.

Jsmetotíž přesvědčeni, že se člověk stává spravedlivým vírou bez skutků zákona. Je snad Bůh toliko Bohem židů? Což není též Bohem pohanů? Zajisté i pohanů! Vždyť je to jeden a týž Bůh, který obřezané ospravedlní z víry a neobřezané skrze víru. (Ř 3,28–30)

Otázka, která nám na tomto místě vyvstává, je, co je to požehnání Abrahamovo? Většinou chápeme tento text s jeho vysvětlením zde v listu Galatským a rozumíme tomu, že se jedná o ospravedlnění vírou, že se jedná o Ježíše Krista, který je TÍM potomkem Abrahamovým, že se jedná o zaslíbení a dar Ducha svatého, jak to uvidíme za chvíli. Jsou ovšem také lidé, kteří chtějí za tímto požehnáním vidět především materiální věci. Oni vám řeknou, že jako věřícím nám patří Abrahamovo požehnání a Abraham, to byl bohatý a požehnaný muž. *Je mnoho materiálního požehnání, které věřícím díky tomuto zaslíbení náleží* – tak to učí falešní učitelé. Titíž učitelé, říkají, když tyto věci budeš činit, tak budeš žít.

Problém je, jak vidíme ve 14 verši, že toto požehnání je jednotného čísla. Týká se jedné jediné věci – týká se ospravedlnění z víry, nebo v širším slova smyslu, týká se samotného Krista. Tak je to např. v listu Římanům:

Jsem jist, že až k vám dojdou, přijdu s plností Kristova požehnání (sg.). (Ř 15,29)

Nebo v tom širším slova smyslu to můžeme číst v listu Efezským:

Pochválen buď Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, který nás v Kristu obdařil vším duchovním požehnáním [sg.] nebeských darů. (Ef 1,3)

Toto požehnání je dále rozebráno v listu Efezským:

*...v něm nás již před stvořením světa vyvolil, abychom byli svatí a bez poskvrny před jeho tváří. Ve své lásce nás předem určil, abychom rozhodnutím jeho dobroty byli skrze Ježíše Krista přijati za syny a chválili slávu jeho milosti, **kterou nám udělil ve svém Nejmilejším**. V něm jsme vykoupeni jeho obětí a naše hříchy jsou nám odpuštěny pro přebohatou milost... V něm byla i vám, když jste uslyšeli slovo pravdy, evangelium o svém spasení, a uvěřili mu, **vtisknuta pečeť zaslíbeného Ducha svatého** jako závdavek našeho dědictví na vykoupení těch, které si Bůh vydobyl k chvále své slávy. (Ef 1,4–7.13–14)*

To je požehnání všech nebeských darů, které máme v Kristu Ježíši. Abraham je tedy pro nás, stejně jako pro Galatské, vzorem víry a ukázkou toho, že člověk - kdykoliv a kdekoliv, je spasen jedinečně skrze víru.

II. Abrahamovo dědictví

V následujících verších Pavel třikrát cituje Starý zákon, aby ukázal jaká je moc zákona, resp. aby ukázal, jaká je BEZMOC zákona ohledně spasení a ospravedlnění.

Prokletí zákona

Zákon nedává moc ke spasení, ale vždycky vede k odsouzení. Tím nám přesto slouží, a to velmi dobře. Slouží nám jako průvodce

ke Kristu, a slouží nám také jako norma, jako Boží standard dokonalosti člověka, které nemůžeme dosáhnout nijak jinak než pouze skrze víru v Ježíše Krista.

Ti však, kteří spoléhají na skutky zákona, jsou pod kletbou, neboť stojí psáno: „Proklet je každý, kdo nezůstává věren všemu, co je psáno v zákoně, a nečiní to.“ (Ga 3,10)

Každý, kdo chce zaslíbení Mojžíšova zákona, musí žít podle tohoto zákona. Podívejme se nyní do Písma na to, co se stane, když se někdo rozhodne, že bude naplňovat zákon, že může žít podle tohoto zákona, nebo jeho části a co se stane, jestliže jenom jedenkrát selže ve svém životě podle zákona. Takový člověk se okamžitě dostává pod Boží hněv. Teď. Právě teď. Takový člověk je pod prokletím. Tak to stojí v Písmu, je to jasná Boží pravda.

Jestliže nebudeš bedlivě dodržovat všechna slova tohoto zákona, napsaná v této knize, a bát se toho slavného a hrozného jména Hospodina, svého Boha, dopustí Hospodin na tebe i na tvé potomstvo neobyčejné rány, rány veliké a vytrvalé i nemoci zlé a vytrvalé. (Dt 28,58–59)

Neexistuje nikdo, kdo by mohl zachovat všechna slova tohoto zákona. Není ani jeden. Každý den, mnohokrát denně přestupujeme Boží zákon - a nikoliv pouze svým jednáním, ale ve svém srdci a ve své mysli. A Ježíš říká, že to je stejné, jako kdyby to bylo našima rukama nebo nohama. Zákon požaduje absolutní dokonalost. A jak nám ukazuje Jakub 2,10 - kdo udělá chybu v jediném přikázání, kdo klopýtne jenom jednou, provinil se proti všem. Je vinen proti celému zákonu.

„Buď proklet, kdo nebude plnit slova tohoto zákona a dodržovat je.“ A všechen lid řekne: „Amen.“ (Dt 27,26)

Je třeba, abychom si uvědomili, že zákon nebyl dán k našemu ospravedlnění. Kdokoliv by se chtěl pokoušet získat spravedlnost ze zákona - ať už se jedná o ospravedlnění nebo o posvěcení, nejenom, že bude velmi zklamán, protože bude neustále konfrontován se svou vlastní nedokonalostí, ale - mnohem hůře - bude na základě tohoto zákona také odsouzen.

Ospravedlnění ze zákona

Je jasné, že nikdo není před Bohem ospravedlněn na základě zákona, neboť čteme: „Spravedlivý bude žít z víry.“ (Ga 3,11)

Zákon nemá moc udělit člověku spravedlnost. Pokud totiž někdo chce naplnit zákon, potom hledá **svou vlastní spravedlnost**, nikoliv spravedlnost, která je z Boha. Pavel tady říká, že máme jasný důkaz toho, že nikdo nemůže být v Božích očích spravedlivý, protože je napsáno, že spravedlivý bude žít z víry. Člověk, který věří v Ježíše Krista je ospravedlněn a protože je ospravedlněn vírou v Ježíše Krista, tak nyní žije nový život, v novém vztahu s Bohem a je přijímaný jako milovaný syn. To je vztah, jehož není možné dosáhnout skrze skutky zákona. Máme zde citát z proroka Abakuka a Nový zákon Ab 2,4 cituje třikrát. Z toho můžeme vidět, že se nejedná o nějaké nové učení, které by se objevilo teprve až s autory Nového zákona, ale že se jedná o to staré, co je zapsané ve Starém zákoně, co můžeme jasně vyjádřené nalézt od Abrahama až po Malachiáše: Učení, které říká, že spravedlivý bude žít z víry. Podívejte se, jak to Pavel dále vysvětluje ve 12. verši:

Zákon však nevychází z víry, nýbrž praví: „Kdo bude tyto věci činit, získá tím život.“ (V Zákoně ovšem nejde o víru, ale o skutky: „Ten, kdo je plní, z nich bude žít.“ B21) (Ga 3,12)

Standardem zákona je dokonalost. To je to, na co Ježíš ukazuje v Kázání na hoře, když nám říká, abychom byli dokonalí, jako je dokonalý náš nebeský Otec (Mt 5,48). Zákon a víra se v otázce ospravedlnění navzájem vylučují. Jsou to naprosté protiklady. Pavlova poznámka „člověk, který je plní, z nich bude žít“ je fráze, která je v Písmu použita mnohokrát. Na většině míst ve Starém zákoně, kde je tato fráze použita, se týká Izraele a zachovávání zákona, resp. nezachovávání zákona Izraelem a je to Boží výtku Izraeli. Víra neříká, že člověk, který plní skutky zákona, bude žít. Víra říká, že člověk musí přijít skrze Krista a jediné skrze něj samotného a přijmout ospravedlnění jako dar milosti od Boha. Ovšem jestliže si chceme odpracovat dar, potom popíráme vlastní podstatu tohoto daru. Říkáme tím: JÁ, já sám zaplatím, JÁ si odpracuji Boží milost,

JÁ to udělám. Ale musíme mít vždy na paměti, že z nás samotných, z naší tělesné přirozenosti, nikdy nemůže vzejít Bohu žádná sláva – jediné sláva Božího soudu. Tělo, naše tělesnost, ta hříšná lidská přirozenost, je padlá, propadlá hříchu. Proto přirozený člověk nikdy nemůže být přijatelný pro Boha, nemůže Boha uctívat ani mu sloužit.

Ti, kdo dělají jen to, co sami chtějí, tíhnou k tomu, co je tělesné; ale ti, kdo se dají vést Duchem, tíhnou k tomu, co je duchovní. Dát se vést sobectvím znamená smrt, dát se vést Duchem je život a pokoj. Soustředění na sebe je Bohu nepřátelské, neboť se nechce ani nemůže podřídit Božímu zákonu. Ti, kdo žijí jen z vlastních sil, nemohou se líbit Bohu. ... A tak, bratři, jsme dlužní, ale ne sami sobě, abychom museli žít podle své vůle. Vždyť žijete-li podle své vůle, spějete k smrti; jestliže však mocí Ducha usmrčujete hříšné činy, budete žít. (Ř 8,5–8.12–13)

Proto je napsáno, že spravedlivý bude žít z víry. A cokoliv není z víry, je hřích.

Dostáváme se na závěr našeho oddílu a dostáváme se k Božímu řešení našeho problému – k tomu, že jsme hříšní a zákon odsuzuje hřích. Jak se tedy můžeme stát spravedlivými a jak přitom může být zachován zákon, který odsuzuje hřích?

Zástupná oběť

Odpovědí je dílo Ježíše Krista. Toto řešení má jeden háček – Pán Ježíš Kristus byl naprosto spravedlivý a nikdy ani v nejmenším nezhřešil – ani skutkem, ani myšlenkou, touhou, motivem. Vždycky všechno udělal k Boží slávě. Jak by někdo takto dokonalý mohl na sebe vzít Boží hněv? Jak by se v tom ukázala Boží spravedlnost? Zákon dává řešení a Pavel nám ho ukazuje:

Ale Kristus nás vykoupil z kletby zákona tím, že za nás vzal prokletí na sebe, neboť je psáno: „Proklet je každý, kdo visí na dřevě.“ (Ga 3,13)

Někdo by se mohl bláhově domnívat, že nemůže být pod Božím prokletím ten, kdo se rozhodl žít podle zákona. Ale Pavel říká, že

každý je pod prokletím zákona, protože každý, KAŽDÝ je vinen přestoupením zákona Božího a jedinou možnou cestou z tohoto prokletí je víra.

Víme, že co zákon říká, říká těm, kdo jsou pod zákonem, aby byla umlčena každá ústa a aby celý svět byl před Bohem usvědčen z viny. Vždyť ze skutků zákona ‚nebude před ním nikdo ospravedlněn‘, neboť ze zákona pochází poznání hříchu. (Ř 3,19–20)

Kristus vysvobodil věřící z prokletí Mojžíšova zákona díky ceně, kterou zaplatil a tou byla jeho smrt. Stal se prokletím za nás, na našem místě. Kristus se nemohl stát prokletím kvůli nezachovávaní zákona, protože byl jediný, kdo ho kdy cele a dokonale naplnil. Mohl se stát prokletím jediné nějakým jiným způsobem – proto Bůh nechal zapsat a ustanovit, že bude proklet každý, kdo visí na dřevě. Prokletí znamenalo spravedlivý Boží hněv. Prokletí přináší odsouzení viníkovi, zavržení viníka. V tomto stavu nebylo možné viníkovi žádným způsobem pomoci. Nemohlo dojít k usmíření a jedinou cestou ke spravedlnosti bylo vykonání kletby. Jenom tak mohlo dojít k naplnění zákona a k dosažení Boží spravedlnosti. Z tohoto beznadějného stavu odsouzení, v němž nebylo hříšníkovi pomoci, nás Kristus zachránil, když naplnil kletbu zákona tím, že zaplatil na našem místě. Bylo zapláceno, a tak nám, hříšníkům, svatý Bůh udělil svou milost. Na kříži Bůh prokázal svou obrovskou lásku k nám a zůstal spravedlivý, protože potrestal hřích. Hřích byl potrestán, prokletí zákona bylo naplněno. To nás vede k poslednímu bodu:

Požehnání Abrahamovo

Ale Kristus nás vykoupil z kletby zákona tím, že za nás vzal prokletí na sebe, neboť je psáno: ‚Proklet je každý, kdo visí na dřevě‘. To proto, aby požehnání dané Abrahamovi dostaly v Ježíši Kristu i pohanské národy, abychom zaslíbeného Ducha přijali skrze víru. (Ga 3,13–14)

Požehnání, o kterém je tady řeč, je požehnání v jednotném čísle, nikoliv v množném. Nejsou to TA hmotné požehnání, která obsa-

hovala všechny možné pozemské výhody a výsady, ale je to TO požehnání, požehnání Abrahamovo, jímž je ospravedlnění z víry v Ježíše Krista. V toho Ježíše Krista, který se narodil jako potomek Abrahamův, v němž Bůh požehnal všem národům na světě, protože v něm jsme smíření s Bohem a ospravedlnění. V něm docházejí ke smíření a ospravedlnění lidé ze všech národů na celém světě:

Potom jsem viděl, hle, tak veliký zástup, že by ho nikdo nedokázal sečíst, ze všech ras, kmenů, národů a jazyků, jak stojí před trůnem a před tváří Beránkovou, oblečení v bílé roucho, palmové ratolesti v rukou. A volali velikým hlasem: „Díky Spasiteli, Bohu našemu, sedícímu na trůnu, a Beránkovi.“ (Zj 7,9–10)

Právě to je Abrahamovo požehnání – spasení skrze Krista! Jednotliví věřící jsou požehnáni a skrze víru v Ježíše Krista v nich přebývá Duch Svatý. To je význam Abrahamova požehnání – nejde o materiální výhody, nejde o prosperitu, nejde o zdraví, nejde o bohatství. Jde o vykoupení z prokletí zákona, vysvobození z moci hříchu, jde o nové srdce, nové stvoření skrze víru v Ježíše Krista. To je to jedno jediné **požehnání**, které Bůh zaslíbil Abrahamovi a jehož jsme dědicové skrze víru v Ježíše Krista. Toto požehnání můžeme získat i my, kteří tělem nepocházíme z Abrahama, ale stali jsme se jeho potomky. Skrze Kristův kříž jsme přijali dar Ducha svatého.

Závěr

Prošli jsme od Abrahama k zákonu a od zákona ke Kristu, k tomu jedinému, skrze něhož můžeme mít vztah s Bohem. Pavel tady předkládá učení o zástupné oběti Ježíše Krista. Říká, že Kristus se stal prokletím místo nás, aby nám mohla být započtena jeho spravedlnost. Osvobodil nás od zákona, ze zákonictví, z otroctví zásluh a záslužnictví, z hříchu a učinil nás syny Abrahamovými skrze víru. V Kristu nás obdaroval svým Duchem svatým, který nyní přebývá v našich životech.

Bůh nás zachránil ne pro spravedlivé skutky, které my jsme konali, nýbrž ze svého slitování; zachránil nás obmytím,

jímž jsme se znovu zrodili k novému životu skrze Ducha svatého. Bohatě na nás vylil svého Ducha skrze Ježíše Krista, našeho Spasitele, abychom ospravedlnění jeho milostí měli podíl na věčném životě, k němuž se upíná naše naděje. (Tt 3,5–7)

To je prostě úžasné. Nelze než chválit Boha za Jeho ohromné dílo. Celé nebe je fascinováno křížem Ježíše Krista, zatímco peklo se třese hrůzou z kříže. Jenom my lidé jsme tak lhostejní, že je nám jedno, co Kristův kříž znamená! To je něco, co by mělo hýbat naším srdcem, při čem bychom měli prožívat hluboké emoce. Pohleďte na kříž, moji milí, pojďte ke Kristovu kříži! Máme se radovat z této pravdy, která leží v centru našeho spasení. Kříž zabíjí každou naši snahu o to, zasloužit si Boží milost, ukázat se před Bohem jako spravedliví, pochlubit se vlastní spravedlností. Kříž vede k víře v Krista.

ŠPETKA NÁBOŽENSTVÍ NA UKLIDNĚNÍ SVĚDOMÍ

Charles Spurgeon

Článek na stránkách Soli Deo Gloria – [zde](#).

Existuje ještě jedna skupina lidí, a když už se o nich zmiňuji, nebudu je již zmiňovat dále. Jsou to lidé, kteří se zabývají náboženstvím kvůli tomu, aby uklidnili své svědomí; a je s podivem, jak málo náboženství na to někdy stačí.

Někteří lidé nám říkají, že kdyby lidé v době bouře vylili na vlny hodně oleje, hned by nastal velký klid. Nikdy jsem to nezkusil a nejspíš to ani nikdy nezkusím, protože můj orgán důvěřivosti není dost velký na to, aby přijal tak zvláštní tvrzení. Jsou však lidé, kteří si myslí, že mohou utiшит bouři neklidného svědomí tím, že na něj vylijí trochu oleje náboženského vyznání. Je úžasné, jak podivuhodný účinek to ve skutečnosti má! Znal jsem člověka, který se mnohokrát za týden opil a který si nepoctivě opatroval peníze; přesto měl vždy klidné svědomí, když v neděli pravidelně chodil do svého kostela nebo kaple. Slyšeli jsme o lidech, kteří „vyjídali domy vdov“ (Mt 23,14), o soudci, který dokázal překousnout všechno, co mu přišlo do cesty, a přesto nikdy nešel spát, aniž by se pomodlil. To uklidnilo jeho svědomí. Slyšeli jsme o jiných lidech, zejména mezi římskými katolíky, kteří by neměli námitky proti zlodějství, ale kteří by považovali za nejstrašnější hřích jíst v pátek cokoli jiného než ryby, protože se domnívají, že když se budou v pátek postit, budou odstraněny všechny nepravosti všech dnů v týdnu.

Chtějí, aby vnější formy náboženství umlčely svědomí, protože když se svědomí začne hádat, je jedním z nejhorších nájemníků v domě. Není možné s ním zůstat. Je to špatný spolubydlící: špatně se mu leží a stejně nepříjemně se mu vstá-

vá. Špatné svědomí je jedním z prokletí světa: zatemňuje slunce a zbavuje měsíční paprsek jasu. Špatné svědomí vypouští do ovzduší škodlivé exhalace, zbavuje krajinu krásy, tekoucí řeku slávy, rozbouřené vody majestátu. Pro člověka, který má špatné svědomí, to není nic příjemného. Nepotřebuje žádné obviňování: všechno jej usvědčuje. Lidé se tedy zaobírají náboženstvím jen proto, aby své svědomí utišili. Občas přistoupí ke svátosti, zajdou na bohoslužby, tu a tam si zazpívají nějaký chvalozpěv, dají nějaké peníze na dobročinné účely, v závěti hodlají odkázat část svého majetku na zřízení chudobince, a tak se svědomí ukolébá. Kolébají ho sem a tam náboženskými obřady, až nakonec usne, zatímco nad ním zpívají ukolébavku pokrytectví, a neprobudí se, dokud se neprobudí spolu s oním boháčem, který byl zde oděn do purpuru, ale na onom světě v pekle pozvedl oči a byl v mukách bez kapky vody, která by mu zchladila rozpálený jazyk (Lk 16).

Kvůli čemu bychom tedy měli v tomto závodě běžet? No přece kvůli nebeské ceně, věčnému životu, ospravedlnění z víry, odpuštění hříchů, přijetí v Milovaném a věčné slávě. Pokud běžíte kvůli něčemu jinému než kvůli spasení, i kdybyste získali to, kvůli čemu jste běželi, nestojí to za to, abyste běželi. Ó, prosím každého z vás, ať usiluje o věčnost! Nikdy se nespokojte s ničím menším než s živou vírou v živého Spasitele; neodpočívejte, dokud si nebudete jisti, že Duch svatý působí ve vašich duších. Nemyslete si, že vnější stránka náboženství vám může být k užitku: Bůh miluje právě tu vnitřní část náboženství. Usilujte o pokání, jehož není třeba litovat – o víru, která se obrací pouze ke Kristu a která vás podrží, až se dostanete do bažin údolí stínu smrti. Usilujte o lásku, která není jako pomíjivý plamen, který hoří jen chvíli a pak uhasne, ale usilujte o plamen, který se bude zvětšovat a zvětšovat a stále zvětšovat, až v něm bude vaše srdce pohlceno a jméno Ježíše Krista bude jediným předmětem vaší náklonnosti. Při běhu v nebeském závodě si nesmíme klást před oči nic menšího než to, co si před sebe položil Kristus. On si před sebe postavil radost ze spasení a pak běžel, pohrdl křížem

a snášel potupu. Tak si počínejme i my a kéž nám Bůh dopřeje zdárný výsledek, abychom skrze jeho dobrého Ducha dosáhli věčného života ve vzkříšení Ježíše Krista, našeho Pána!

*Z kázání proneseného v pátek 11. června 1858 odpoledne
na tribuně dostihového závodiště v Epsomu.*

Ježíš Kristus nabídl tak dostatečné zadostiučinění za všechny nároky dotčené spravedlnosti, že Bůh nyní nemá na svých dětech co hledat. Nevidí na Jákobovi žádný hřích ani na Izraeli žádnou nepravost (Nu 23,21), ani se na ně kvůli jejich hříchům nehněvá - pokoj, který je neporušitelný a nevýslovný, byl nastolen vykoupením, které za ně dokonal Kristus. Odtud plyne pokoj zakoušený ve svědomí... neboť když svědomí vidí, že Bůh je spokojen a už s ním neválčí, pak se stává spokojeným i člověk; a svědomí, které bývalo velkým rušitelem pokoje srdce, nyní vynáší svůj osvobozující rozsudek; a srdce spí v náručí svědomí a nachází tam klidné místo k odpočinku.

Charles Spurgeon

www.solideogloria.cz
© SoliDeoGloria.cz
Praha 2022